

[Ib Thyregod.]

tilbage, nemlig spørgsmålet, om det er nødvendigt, når man henvender sig til administrationen, at henvise til en konkret sag — det er det, der fremgår af lovforslaget — eller man i almindelighed har adgang til at se den indgående og den udgående post, således som det er tilfældet i Sverige. Det andet punkt er spørgsmålet om tjenestemændenes stilling, spørgsmålet om offentlighed inden for ansættelser og forfremmelser.

Folketingsudvalget har været i Sverige og har studeret den svenske ordning og har fundet, at man med hensyn til disse to punkter har en tilfredsstillende ordning i Sverige. Men det er klart, at det kræver visse overvejelser, før man kan gå til at gennemføre dette yderligere skridt, og vi har derfor i udvalget i stedet for at gennemføre det på nuværende tidspunkt nøjedes med at indsatte en revisionsbestemmelse, således at tredje punkt af offentlighedsreformen kan blive gennemført i folketingssamlingen 1974-75, hvis erfaringerne i den mellemliggende periode i øvrigt er positive, således som vi regner med de er efter de erfaringer, man bl. a. har haft i Sverige.

Der blev nævnt spørgsmålet om det kommunale område. Jeg vil gerne præcisere, at offentlighedsprincippet selvfølgelig også gælder for kommunerne. Det er jo også tilfældet i Sverige, og vi så, hvorledes man inden for kommunalbestyrelserne og inden for kommunerne også gav oplysninger til pressen, og hvorledes de også her så den indgående og den udgående post. Med hensyn til storkommunerne har udvalget imidlertid haft visse betænkeligheder ved, om de kunne nå at gennemføre de nye principper, og derfor har man været tilbageholdende. Må jeg herom sige, at jeg mener, at det netop er vigtigt, når man har de nye storkommuner, som man nu har, for at bevare den demokratiske forbindelse med borgerne, at man giver mulighed for så stor offentlighed som muligt. Jeg tænker her ikke alene på gennemførelse af offentlighedsprincippet, således som det fremgår af lovforslaget — dette vedrører alene dokumenter, korrespondance o. lign. — men jeg tænker også på de forhandlinger, som foregår inden for kommunalbestyrelserne, derunder også amtsrådene. Det, man her kunne ønske sig, var, at man fulgte en nogenlunde ensartet

praksis, og at man i højere grad åbnede for kommunalbestyrelsernes møder, således at man indskrænkede adgangen til at holde møder for lukkede døre. Og navnlig kunne man tænke sig, at der ikke i så høj grad, som det sker i øjeblikket, finder et faktisk udvalgsstyre sted i en række kommuner, men at diskussionen skete i de åbne møder, således at kommunalbestyrelsesmøderne ikke blot blev en efterfølgende sanktion, måske kun ganske kortfattet, af, hvad der var foregået i udvalgene, men at man virkelig fik en debat i de offentlige møder i kommunalbestyrelserne. Her var det rimeligt, at man i hvert fald i visse kommunalbestyrelser ændrede den praksis, som man har i øjeblikket. Jeg tror, det ville tjene et demokratisk formål.

Denne offentlighedsreform er et selvfølgelig led i en mere omfattende forvaltningsreform. På samme måde, som vi for 50 år siden gennemførte retsplejereformen, er dette kun et led i en mere omfattende reform på forvaltningens område. Man vil selvfølgelig aldrig kunne gennemføre de samme principper, som gælder for retsplejen, på forvaltningens område, men en række af principperne vil det være muligt at gennemføre. Jeg tænker bl. a. på det såkaldte kontradiktoriske princip, som man kender inden for retsplejen, og som simpelt hen går ud på, at hvad den ene part har sagt, skal den anden part også have kendskab til. Her er stillingen jo den, at der udmærket i administrationen kan ske dette, at den ene part fremsætter nogle synspunkter over for administrationen i form af et brev el. lign., uden at det kommer til den anden parts kendskab. Jeg ved, at man har forbedret praksis på dette område, men jeg mener, man skal slå selve princippet fast, at når der er en sag, hvor to parter er involveret, skal begge parter have lejlighed til at gøre sig bekendt med, hvad den anden part har anført over for administrationen, at man med andre ord skal gennemføre dette princip, som man har inden for retsplejen, også inden for administrationen.

Spørgsmålet om begrundelse af afgørelser er vel også en af de ting, som vi må tage op. Ofte ser man afgørelser fra administrationen, hvor der i realiteten ikke er nogen som helst form for begrundelse af afgørelsen, ofte endda formuleret i et sprog, som det er van-